

PEYGAMBER SEVGİSİ -IV-

Doç.Dr. İrfan AY / Ars.Gör. T.Kerem DEMİRCİOĞLU

Prof. Dr. İrfan AY

Eylül 2023

BALIKESİR ÜNİVERSİTESİ

HZ. CABİR BİN ABDULLAH, IN PEYGAMBER SEVGİSİ

Hız Cabir (ra) MS 604 yılında Hicretten 16 yıl önce
Medine’de doğdu.

Uhud Harbi hazırlıkları günden güne ilerliyordu. Müslümanlar bir taraftan **Hz. Peygamber'in** (sav) nezaretinde erzak hazırlıklarını tamamlarken, kılıç ve ok talimlerini de ihmal etmiyorlardı.

Bu arada eli kılıç tutan genç ve yiğit Müslümanlar da **Peygamberimize (sav)** müracaat ediyor, harbe katılmak için müsaade istiyorlardı.

Bedir Savaşı'na katılamamanın ıstırabı ve hüznü ile yanıp tutuşan bir genç de, savaşa katılabilmek için **Resûlullah'a (sav)** müracaat etmişti. **Resûlullah (sav)**, gidip babasından izin aldığı takdirde savaşa katılabileceğini kendisine bildirdi.

Biraz üzgün ve heyecanlı şekilde babasına giden bu genç, çocuk denecek kadar küçük bir yaşta baba sııyla birlikte İkinci Akabe Biatı'nda **Resûlullah'a (sav)** tabi olmuş olan **Câbir bin Abdullah'(ra)** tan başkası değildi

Hız. Câbir'(ra) in babası Abdullah bin Amr (r.a.),
ođlu nun arzusuna şöyle cevap verdi:
“Sevgili evladım, yedi kız kardeşine bakıp himaye
edecek başka bir kimse olsaydı, senin Uhud'da göz
lerimin önünde ř hit olmanı ne kadar isterdim! ”

Câbir'in babası, oğlunu Uhud'da şehit olarak göremedi, ama kendisi aynı harpte kahramanca çarpışarak şehit oldu. Babasının şehit olmasından sonra aile reisliğini de üzerine almış olan **Câbir (r.a.)**, genç yaşta Müslüman olmuştu.

Sevgili dostlarım. !!!! Şu işe bakarmısınız ! Baba oğluna «*Kızkardeşlerine bakacak başka birisi olsaydı, senin gözlerimin önünde seve seve şehit olmanı ne kadar isterdim*» diyor.

Bu ne güçlü **bir iman**, bu ne güçlü **teslimiyet**, bu ne arı-duru **samimiyet**. Bu gün bu derece inanmış insan bulmak neden kolay değil ? Belki de var ben bilmiyorum.

ve bu insanlar mümtaz vasıflarıyla **Hız. Peygamber'in (sav)** defalarca takdirlerine mazhar olmuştu. **Resûlullah (sav)** sık sık evlerine misafir gider, ye meğe kalırdı.

Câbir'e(ra) babasından epey bir miktar borç miras kalmıştı. Alacak sahipleri de Yahudi'ydi ve devam lı olarak Câbir'i (ra) sıkıştırıyorlardı. Abdullah bin Amr' ın geride bıraktığı miktar çok az olduğu gibi

ancak küçük bir hurma bahçesine sahip olan Câbir'in(ra) bahçesindeki hurmaların geliri birkaç senede bile babasının borcunu ödeyecek durumda değildi.

Çok zor durumda kalan **Câbir (r.a.)** bir çare bulma ümidiyle bir seferinde Peygamberimize (**sav**) gel di:

«*Ey Allah'ın Resûl'ü, babam Uhud'da şehit düştü.*»

*Büyük miktarda da borç bıraktı. Alacaklılar sıkıştı
rıyorlar. Yardım ediniz de borcun bir kısmı gelecek
seneye kalsın...”*

Peygamberimiz, **Hız. Câbir' (ra)** in teklifini kabul etti. Ertesi gün hazırlıĝa başladı. K  inatın Efendisi, hanesini teşrif edecekti. Hanımına da tembih ederek, ***“Bize Resûlullah gelecek, sakın onu rahatsız etmeyelim!”*** dedi.

Ertesi sabah Peygamberimiz, Hz. Câbir'in (ra) evi ne gitti. Ev sahibi bir koyun kesti. Peygamberimiz, Hz. Eb   Bekir (ra) ve bazı sahabilerle Hz. Câbir'in (ra) davetinde bulundular. Daha sonra Peygamberimiz (sav) , alacaklıları çağırmasını söyledi. Hz. Câbir (ra) onları   a  rmaya gitti.

Hanımı Peygamberimizi görünce perde gerisinden,
“*Yâ Resûlallah, bana ve kocama dua et.*” diye ni
yazda bulundu. Peygamberimiz de, “*Allah seni ve
kocanı mağfiret etsin.*” diyerek en hayırlı duayı
yaptı.

“Câbir (ra) , pederinin asıl malını guremaya [*alacaklılara*] verdi. Kabul etmediler. Hâlbuki bağında ki meyveleri kaç senede deynine [*borcuna*] kâfi gelmeyecekti.

Doç.Dr. İrfan AY / Arş.Gör. T.Kerem DEMİRCİOĞLU

Resûl-i Ekrem (sav) ferman etti: ‘*Bağın meyveleri ni koparınız, harman ediniz.*’ Öyle yaptılar. Resûl-i Ekrem (sav) harman içinde gezdi, dua etti.’

Sonra **Câbir (ra)** harmandan pederinin bütün güre ması nın (**alacaklarının**) borçlarını verdikten sonra yine bir senede bağdan gelen mahsulat kadar har- manda kaldı.

Bir rivayette, bütün guremaya verdiği kadar kaldı. O hadiseden borç sahipleri Yahudi ler çok taaccüp edip (*şaşkınlık*) hayrette kaldılar.”[2]

Hz. Câbir (ra) daha sonra hanımının Peygamberimiz (sav) duasını istediğini duyunca ona, *“Ben sana Peygamberimizi rahatsız etmemeni söyleme mişmiydin?!”* diye çıkıştı.

Hanımı da, “*Resûl-i Ekrem benim evime gelir de, ben ondan bana ve kocama dua etmesini nasıl istemem?! Biz zaten Resûl-i Ekrem’in himmet ve yardımı ile borcumuzdan kurtulduk,*” diye cevap verdi.

Bedir ve Uhud'da bulunamamanın üzüntüsünü her zaman hisseden **Câbir (ra)**, babasının vefatından sonra hiçbir sefer ve gazadan geri kalmadı ve **Re-sûlullah ile (sav)** birlikte 19 gazaya iştirak etti.

Babasının Uhud'da şehit olmasından sonra Hz. Câbir (ra) dul bir kadınla evlenmişti. Resûlullah (sav) bu evlenmeden haberdar olduğu zaman, biraz da taaccüple kendisine, “*Bakire mi, dul mu aldın?*” diye sormuştu

Câbir (r.a.) şöyle cevap verdi:

“Ey Allah’ın Resûl’ü, biliyorsunuz, benim yedi kız kardeşim vardır. Onlara bakıp saçlarını tarayacak, besleyip büyütecek tecrübeli birisini almak istedim. Onun için dul bir kadını tercih ettim.”

Fevkalade yakışıklılığı ve kahramanlığıyla istediği kızla evlenebilecek durumda olan **Câbir'in**(ra) bu davranışı **Resûlullah'ın** (sav) çok hoşuna gitti ve “*İsabet ettin, ey Câbir!*” diyerek kendisini teyit buyurdu.

Câbir'in (r.a.) evlendiği Süheyme binti Mes'ud (ra) isimli kadın, daha sonraları İslam'a büyük hizmetlerde bulunmuştur.[4]

Ensar'ın ileri gelenlerinden olan **Hz. Câbir(ra)** , Medine'ye iki kilometre kadar uzak bir mesafede oturmasına rağmen, Peygamber Mescidi'nde, **Peygamberimizin (sav)** imamlığında kılınan bütün vakit namazlarına iştirak etmeye çalışırdı.

Hz. Câbir'(ra) in kabilesi olan Selemeoğulları bir ara Mescid-i Nebevî civarında boş olan yere yerleşmek istedi. Bunu haber alan Resûlullah,(sav) “*Ey Selemeoğulları! Yurtlarınızdan ayrılmayınız ki, izleriniz [sevaplarınız] çok olsun.*” buyurdu.[5]

Doç.Dr. İrfan AY / Arş.Gör. T.Kerem DEMİRCİOĞLU

Hendek Harbi sırasında Müslümanlar en sıkıntılı günlerini yaşıyorlardı. Müslümanlar bir taraftan hendek kazarak muhasara için hazırlık yapıyorlar,

diğer taraftan da açlık tehlikesiyle karşı karşıya bulunuyorlardı. **Hz. Câbir'in (r.a.)** rivayet ettiği bir hadise, Müslümanların bu harpte çektikleri sıkıntı ve ıstıraplarının açık bir misalidir.

Hendek kazmakla meşgul olan sahabiler, bir kaya parçasına tesadüf ederler ve onu bir türlü yerinden oynatamazlar. **Resûlullah (sav)**, kayanın üzerine biraz su serpmelerini söyler ve eline aldığı balyozu üç defa taşa vurur,

Doç.Dr. İrfan AY / Arş.Gör. T.Kerem DEMİRCİOĞLU

taş paramparça olup dağılır. Hz. Câbir (ra) der ki:
“*Dikkat ettim, Resûlullah (sav) bu işi yaptığı sıra
da karnına açlığını bastırmak için taş bağlamış
tı.*”[6]

İşte bu sıkıntılı ve ıstıraplı günlerden birinde, Hz. Câbir'in evinde **bir miktar arpa** ile **bir oğlak** vardı. Hanımıyla konuşarak, onları **Resûlullah (sav)** ve beraberinde bulunan birkaç sahabeye ikram etmeye karar verdi. Zaten daha fazlasına da güçleri yetmezdi.

Câbir, Resûlullah'a (sav) gelip, "*Biraz yemeğim var. Siz ve birkaç kişi buyurun.*" dedi. Rasûlellah (sav) , "*Peki, hanımına söyle, ben gelinceye kadar yemeği ocaktan indirmesin, arpa ekmegini de tan dırdan çıkarmasın.*" buyurdu.

Doç.Dr. İrfan AY / Arş.Gör. T.Kerem DEMİRCİOĞLU

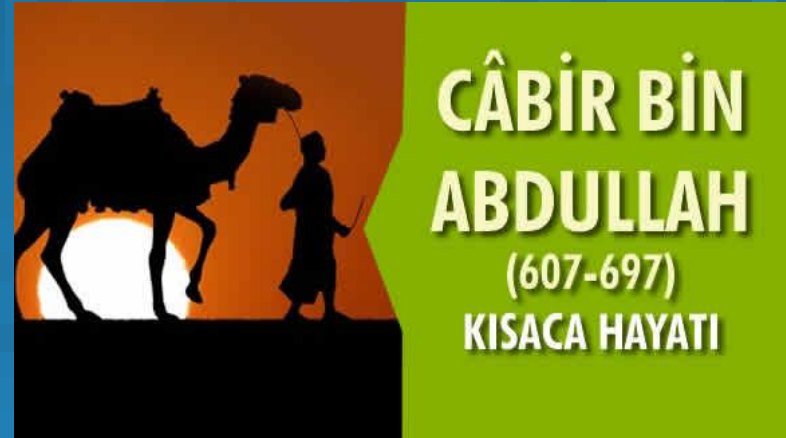
Biraz sonra **Hız. Câbir (ra)** , Hendek mahallinden ayrılarak evine döndü. Bu arada Peygamberimiz (**sa v**) iki elini ağzına götürerek bütün Ensar ve Mu hacir  n'e    ittirecek bir sesle, "***Ey Hendek ahalisi! Câbir bir yemek hazırlatmış, bizi davet ediyor. Hay di gidelim.***" diye bağırdı.

Açlıklarını karınlarına bağladıkları taşlarla gidermeye çalışan yüzlerce sahabe bu davete icabet ederek **Câbir'in (r.a.)** evinin yoluna yönelmişlerdi.

Hz Cabir (ra) de karısıyla birlikte evlerindeki oğlağı kesmeye karar verirler ve oğlağı keserler.

Az önce anne ve babasının oğlağı kesmelerine şahit olan **Hız. Cabir**'(ra) in oğullarından 6-7 yaşların da olanı «*babam oğlağı nasıl kesti gel sana göstereyim*» derken 3-4 yaşlarında olan kardeşinin boynunu kesmiştir.

Hanımı yemek hazırlıklarına başlayınca Hz. Cabir, Efendimiz'e (s.a.v.) biraz sonra yemeğin hazır olacağını haber vermek üzere evden ayrılır.

Yemekle meşgul olan Hz Cabir 'in hanımı bir ara bahçeye doğru bakar ve süzülüp akan kanı görünce bahçeye fırlar.

Gördüğü manzara karşısında neye uğradığını şaşırarak **Hız. Cabir**‘(ra) in hanımı telaş ve üzüntü ile "*Ne yaptın sen?*" diye büyük oğluna çıkışınca korkuya kapılan çocuk bahçenin duvarına tırmanmaya çalışırken boynunun üstüne düşer ve oracıkta ölür.’

Cabir' (ra) in hanımı «*Biraz sonra Cabir (ra) eve gelecek ve olanları öğrenince defin işlemlerine başlayacaklar. Allah'ın Rasulü (sav) de defin işle ri ile uğraşmaktan evimde yemek yiyemeyecek*» diye düşünür.

«*Hemen bahçeyi temizlemeliyim. Yemeklerini ye
sinler sonra söylerim olanları.*» diye düşünür ve
bahçeyi temizler. Çocukları alır ve bir odaya yor
ganın altına koyar.

Yemekler hazırdır.Allah'ın Rasulü'nün yemeğe başlaması beklenmektedir sahabeler tarafından. Çünkü **Allah'ın Rasulü** (sav) başlamadan sahabe yemeğe başlamaz.

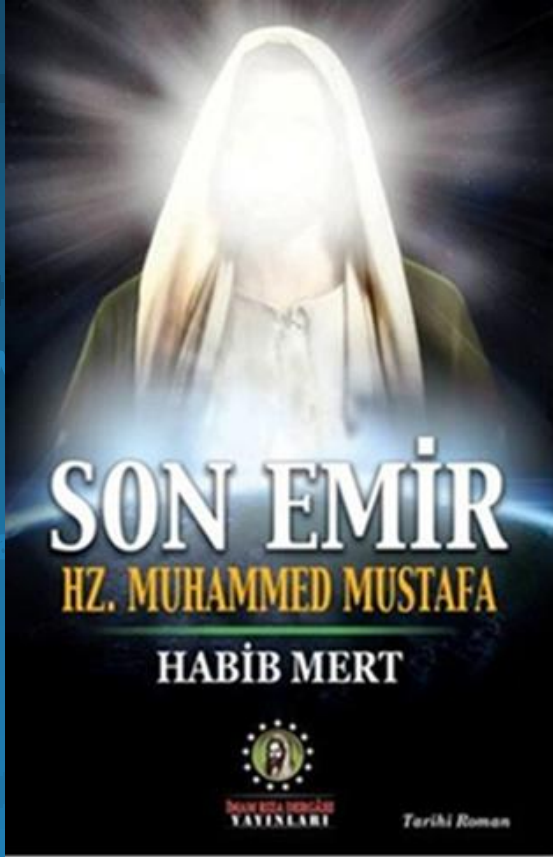

Hz. Cabir' (ra) in hanımı ise içerde "*Bir an önce yeseler yemeklerini. Olanlar ortaya çıkmadan ve tat' ları kaçmadan yesinler yemeklerini.*" diye telaş içinde kıvranmaktadır.

Tam Rasulallah (sav) yemeēe bařlayacakken Hz. Cabir'e (ra) döner ve

" Ya Cabir bilirsin ben çocukları çok severim. Senin iki oğlun vardı. Hele getir onları da yemekten önce bi onları seveyim." buyururlar.

Hemen hanımının yanına gider Hz. Cabir.(ra)

"*Hanım Rasulellah (sav) çocukları istiyor.Hele getir çocukları.*" der.

Hanımı;

"Cabir çocuklar yeni uyudular.Siz hele yemeğe başlayın yemekten sonra getiririm." der.

Hız. Cabir (ra) içeri girer ve

Ya Rasulallah (sav) çocuklar yeni uyumuşlar. Yemekten sonra getireyim. Biz yemeğe başlayalım."
der. Rasulellah (sav) ;

" Ya Cabir getir çocukları. Seveyim sonra yeriz yemeğimizi." buyururlar.

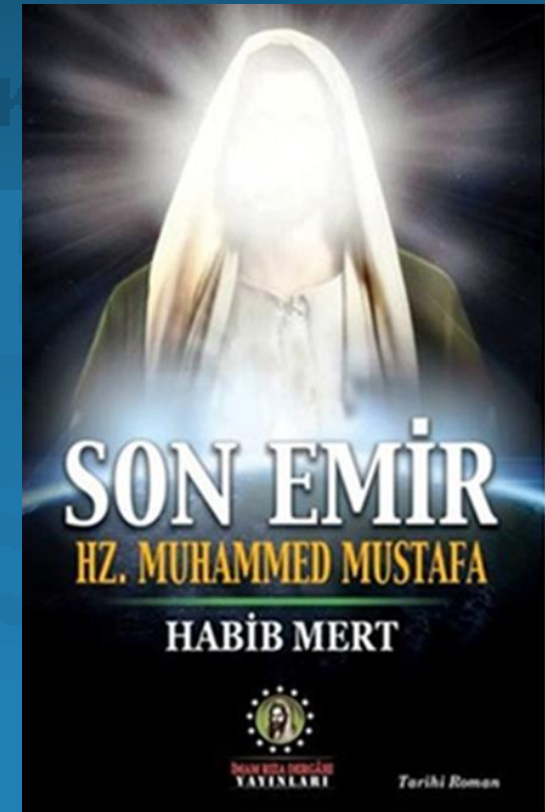
Hz. Cabir tekrar hanımının yanına gider ve "*Hanım Rasulallah (sav) çocukları istiyor.Hele uyandır çocukları getir.*" der.

Hanımı ;" *Cabir ben çocukları uyandırana kadar siz yemeğe başlayın.*" der.

Tekrar Rasullulah'ın yanına giden **Hz. Cabir** ;

" *Hanım çocukları uyandırana kadar biz başlayalım yemeğe.*" deyince

Rasulallah (sav) ;

" *Ya Cabir çocukları getir.Acelelerimiz yok biz bekleriz.*" buyurur.

Hanımının yanına dönen Hz. Cabir ;

"*Hanım Allah'ın Rasulü (sav) çocukları bekliyor.
Hazırla hemen getir.*" deyince Hanımı da ;

"Tamam ben çocukları uyandırıp giydirene kadar yemekler soğur. Siz başlayın yemeğe ben çocukları getiriyorum." der.

Ya **Rasulallah** (sav) *hanım çocukları hazırlayana kadar yemekler soğuyacak.Buyrun başlayınız ye meğе.Birazdan çocukları getireceğim."* deyince de **Rasulallah** (sav) ;

" Cabir acelemiz yok. Bekleriz.Hele getir çocukları." buyurur.

Yolda gelirken Peygamber *Efendimiz'e* (sav) haber getiren Cebrail (as.);

" Bugün Cabir'in evinde öyle bir sınav olacak ki o ne derse desin çocukları isteyiniz." demiştir.

Tekrar hanımının yanına giden Hz. Cabir (ra) ;

*"Hanım erittin beni.Gidip gelmekten yoruldum.
Getir çocukları artık."* deyince başı önüne düşen
hanımı Hz. Cabir‘ (ra) in elinden tutar ve çocukla
rın yanına götürür.Yorganı kaldırır.

Gördükleri karşısında ne yapacağını bilemeyen
Hz. Cabir (ra) odaya döner ve ;

*" Ya Rasulallah (sav) çocuklar uyuyorlar.Biz ye
meğe başlayalım."* der gayet üzgün ve müteessir
bir halde.

Allah'ın Rasulü (sav);

"Cabir hele getir çocukları biz bekleriz."

buyurunca Hz. Cabir ;

" Ya Rasulallah çocuklar uyumuşlar ama uyanmıyorlar.Uyandıramıyoruz.Bizim kudretimiz uyan dırmaya yetmiyor.Buyrun siz uyandırın." der ağlamaklı.

Allah'ın **Rasulü** (sav) kalkar ve çocukların odası na gider. **H. Cabir' (ra) in hanımı** ise hıçkırır hıçkırır ağlayarak " *Ya Rabbi canımı al.Rasulünü la yıkiy la ağırlayamadım.*" diye dua etmektedir.

Allah'ım peygambere karşı bu ne sadakat ve sevgidir ? Çocuklar ölmüş, bu gün olsa bu durumda bu şekilde tutum sergileyebilecek insan varmıdır? Varsa da ben tanımıyorum.

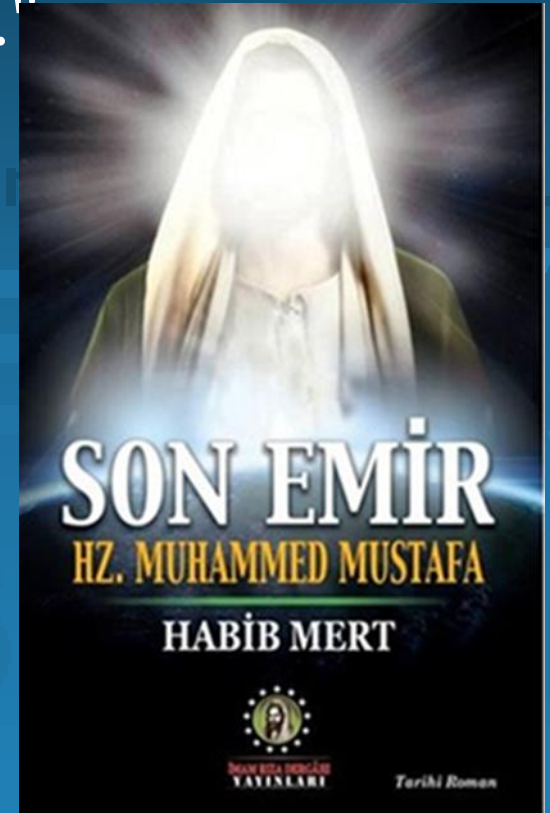

Rasulallah (sav) elini yorgana uzatıp kaldırdığı an da çocukların ikisi birden Rasulallah'ın kucağı na atlarlar.

Dizleri üzerine çöküp ağlamakta olan **Hız. Cabir**'in mübarek hanımının ağzından řu cümleler dökölür.

«Ya Rabbim sana řükürler olsun. Rasulallah (sav) evimde rahatça yemek yiyecek.»

İşte çocuğundan daha büyük bir sevgi duydukları Peygamber'in (sav) aşkı onları sahabe yapmış tır. [Hz Ömer'in (ra) «*Ya Rasülellah seni nefsimden, ço cuklarımdan ve canımdan daha çok seviyorum*» lafinı hatırlayınız] Onları Peygamberler den sonra en yüce yapan bu hasletleri ve samimi yetleridir.

Bu arada, **Hız. Câbir** (ra) bir pişen yemeğe, bir de gelenlere bakarak,  a k n lıktan ne yapacağını bile mez bir vaziyette,   yle dediği duyuldu.

“İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn = [Onlar; başlarına bir musibet gelince, Biz şüphesiz (her şeyimizle) Allah'a aidiz ve şüphesiz O'na döneceğiz, derler.”] demekten kendisini alamadı. İşte olaylar karşısında Kuran'ı bu şekilde anlayıp idrak edenlere, uygulayanlara **SAHABE** denmiştir.

Sonra **Resûlullah** (sav) geldi ve yemeği ortaya koy malarını emretti. Yemeğin başına geçerek dağıtma ya başladı. Biraz ekmek alıp, üzerine bir miktar piş miş et koyarak, sıraya dizilmiş olan sahabilere dağı tıyordu.

Doç.Dr. İrfan AY / Arş.Gör. T.Kerem DEMİRCİOĞLU

Yüzlerce sahabe karnını doyurduğu hâlde, birkaç kişilik olan yemek bir türlü bitmek tükenmek bilmiyordu. Herkes yemeğini aldıktan sonra, **Resûlullah Efendimiz** (sav) de bir miktar alıp yedi. Ve geride hâlâ ekmek ve et duruyordu. **H.z. Câbir** (ra) şöyle der:

“Bütün bin adam, o **sa**’dan [**arpadan**], o oğlaktan yediler, gittiler. Daha tenceremiz dolu kaynıyor, daha hamurumuz ekmek yapılıyor. [**Zira Resûlullah**] o hamura, o tencereye mübarek ağzını koyup bereketle dua etmişti.”[7]

Doç.Dr. İrfan AY / Arş.Gör. T.Kerem DEMİRCİOĞLU

Hz Cabir (ra) Uzunca bir ömre mazhar oldu. Müslümanlardan herkese karşı şefkatli ve merhametli davranmakta çok hassas idi. **Hz. Ali(ra)** ile **Muâviye(ra)** arasındaki ihtilafta **Hz. Ali'(ra)** nin yanında yeral

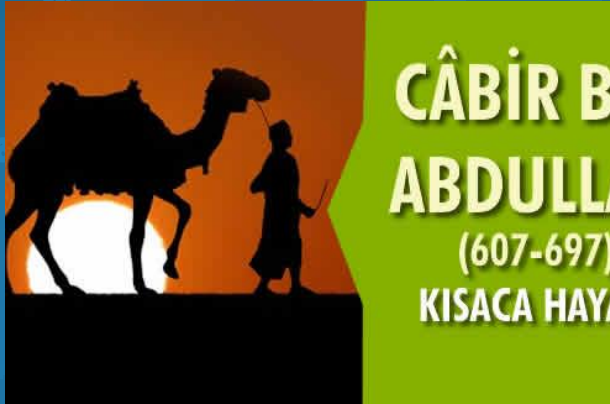
makla birlik te, daha sonra ihtilafların dışında kaldı. Müslüman lar arasındaki ihtilaflardan söz edildiği zamanlarda şu hadis-i şerifi naklederdi:

«İnsanlar Allah'ın dinine cemaatler hâlinde girdiler. Yine zaman gelecek, cemaatler hâlinde ondan çıkacaklar.» [8] Bu hadisi sık sık hatırlatırdı.

Ömrünün sonlarına doğru Haccâc'ın valilerinin zulüm ve sıkıntıları yüzünden fazlaca müteessir olmuş ve çökmüştü. Hicret'in 74. senesinde **94 yaşında**yaşındayken vefat etti. Haccâc da dâhil binlerce Müslüman, **Hız. Câbir'in (r.a.)** cenaze namazına iştirak etti.

Peygamber Efendimiz'in (sav) “*Ashâbım yıldızlar gibidir. Hangisine tâbi olsanız hidayete erersiniz.*” buyurduğu sahabe efendilerimiz böyle idiler. Peygamber Efendimiz (sav) “*Beni annenizden, babanızdan, eşinizden ve çocuklarınızdan daha fazla sevmedikçe gerçek iman etmiş olmazsınız.*” buyuruyorlar. Hz Cabir ve hanımı bu uyarıyı dikkate almışlar nefislerini yenmişler. Kalplerini nurlandırmışlar

Dikkat edilirse **Hız Cabir (ra)** olayında Babasına ait borcun ödenmesinde, Hendek harbi esnasında acıktıklarında çocukların ölmüş olmalarına rağmen dirilmeleri, bir oğlak yemeğın çok kişiyi doyurması, geriye artması gibi olayları **akılla izah etmek** zor olur. **Peki bunlar olur mu?** Evet arkadaşlar bunlar akla sığmayan ve olan olaylardır. Hiç şüpheniz olmasın Yakın zamandaki evliyalarda bile benzer kerametler oluyor işitiyoruz.

Herşey Allah'ı tanıyıp O'nun gücünün birşeye «OL» dediğinde olacağına inanmakta, Sonsuz büyüklükteki Makroalemin, sonsuz büyüklükte mikroalemin sahibini, Yunus Emre, Mevlana vs gibi çok çabalama, sıkıntı çekme, sabır etme aşamaların dan sonra Allah nasip ederse, bulabilirsek ancak o zaman anlayabiliriz. Normal aklın bunları kabul etmesi zor olur. Bu olay normal insanlar tarafından ya kabul edilir ya red edilir.

O zaman Peygamber Efendimiz, hiç okuma yazma bilmeden halihazırda en iyi **Din kitabı** olan **KURANI-KERİM'i** vahiy yolu ile indirip insanlığa sunmuş. Ancak insan nefesine içindeki illa yapınız denilen emirler ağır geldiği için, insanlar uymamakta, inanmak istememektedirler. Nasıl ki ilk yıllarda **EBU CEHİL'ler** vardı. Şimdi de olacaktır. Allah inananlardan olmayı nasip etsin.

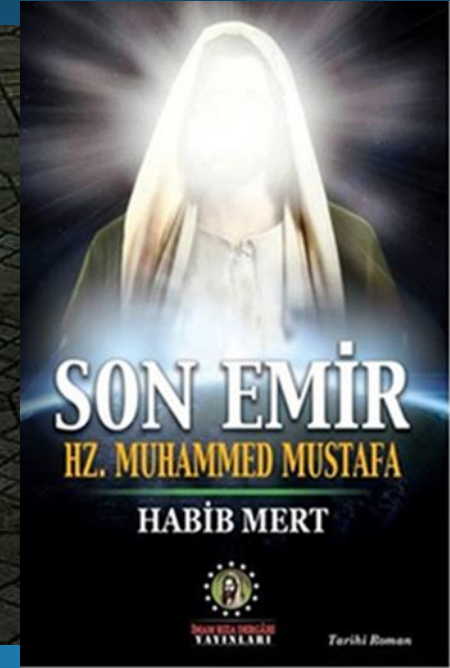
O zaman hemen **DUA'** mızı yapalım.

«Allah'ım Sevgini ver,Sevgini ver,Sevgini ver !
Habibi'nin Sevgisini ver Sevgisini ver Sevgisini ver!

EhliBeyt'in sevgisini ver, Sevgisini ver, Sevgisini ver,

*Hz Ebubekir'in, Ömer'in , Osman'ın , Ali'nin
sevgisini ver. Sahabenin sevgisini ver , Veysel
Karani Hz' lerinin sevgisini ver*

*124 bin peygamberin sevgisini ver, Abdülkadir
Geylani başta olmak üzere tüm tanıdık tanımadık
Evliya'nın sevgisini ver,*

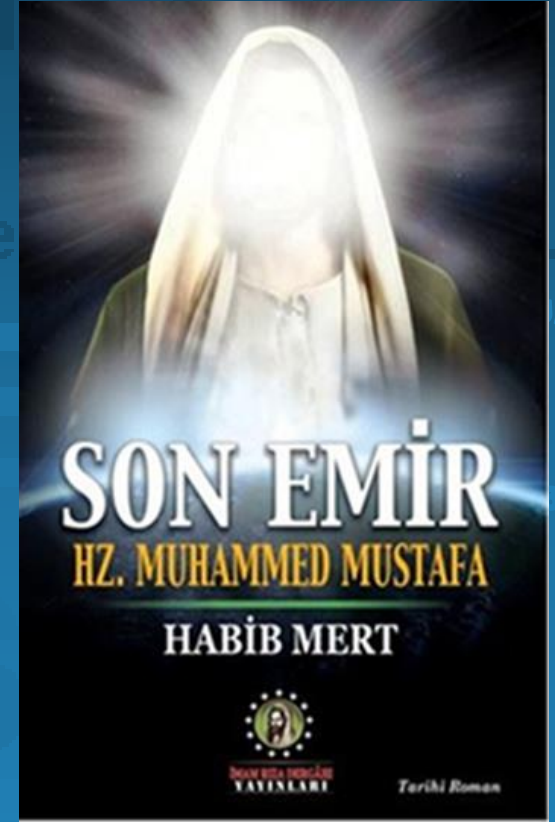
*Gökteki rahmetini, yerdeki bereketini eksik etme
Tüm insanları Muhammed ümmetinden eyle, O'
nun yüzü suyu hürmetine hepimizi AFFEYLE «
Aminnn*

O (sav), okuma yazma bilmeyen peygamber, VA
HIY gelmesiyle, ettiği DUA' ların kabul olması
la, gösterdiği keramet ve mucizelerle, insan, ama
ÖZEL insan olduğunu, Hatta Sahabiler yanında
iken MİS gibi koktuğunu
söylerler. Ondan çok etkilen
diklerini, O' ndan ayrılınca
o etkinin gittiğini, ondan
uzakta iken çok özlediklerini
söylemişlerdir.

Hele hele Kuran 1400 yıldanberi okunup tartışılmasıyla O'nu dünyanın bir numaralı insanı yapmıştır. Bundan hiç şüpheniz olmasın. O'(sav) nun çizdiği yol insanı **ALLAH** 'a götürür. Ancak bir şartı var, önce peygamber sevicecek *[Bak Ali-İmran suresi 31-32 ci ayetler]* ordan **ALLAH**'a gidilecektir.

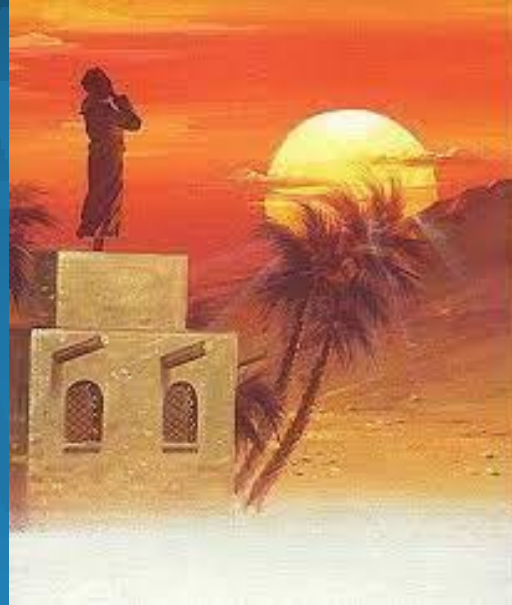

HZ BİLAL'İN PEYGAMBER SEVGİSİ

Medine'de Müslümanlar, namaz vakitlerinin bir şekilde bildirilmesi gerektiğine karar verdiler. Ancak bunun ne şekilde olacağı konusunda fikir birliğine varılamadı.

Bu sıralarda **Abdullah bin Zeyd (ra)** , gördüğü bir rüyayı **Hazreti Muhammed (sav)**'e anlattı. Rüyasın da ezanın bugünkü şeklini duymuştu. Bunun üzerine **Haz Muhammed (sav)**, duyduğu ezanı Bilal'a öğretmesini ve bundan sonra namaz vakitlerinin ezanla duyurulacağını bildirdi.

Böylece ilk ezan okuyan (müezzin) **Bilal (ra)** olmuştur. Bir süre sonra **Bilâl-i Habeşî (ra)** sabah ezanı na «*essalâtü hayrun minnen nevm*» (**namaz uykudan hayırlıdır**) şeklinde bir ekleme yaptı

ve Hz Muhammed (asv) Bilâl, bu ne güzel söz
diye onu tasvip etti.Onayladı.

Yıllarca Allah **Rasülünün (sav)** mescidinde müslümanları mescide çağırmış.Sesi yanık birisiymiş, insanı mest edici güzel bir sesi varmış.

Allah **Rasülü (sav)** vefat ettikten sonra, Medine de bir daha ezan okuyamamış.Niye okuyamamış biliyormusunuz? «**EŞEHEDÜ ENNE MUHAM MEDEN RASÜLÜLLAH** dediğinde sözler boğazı na düğümlenir, kitlenirmiş.

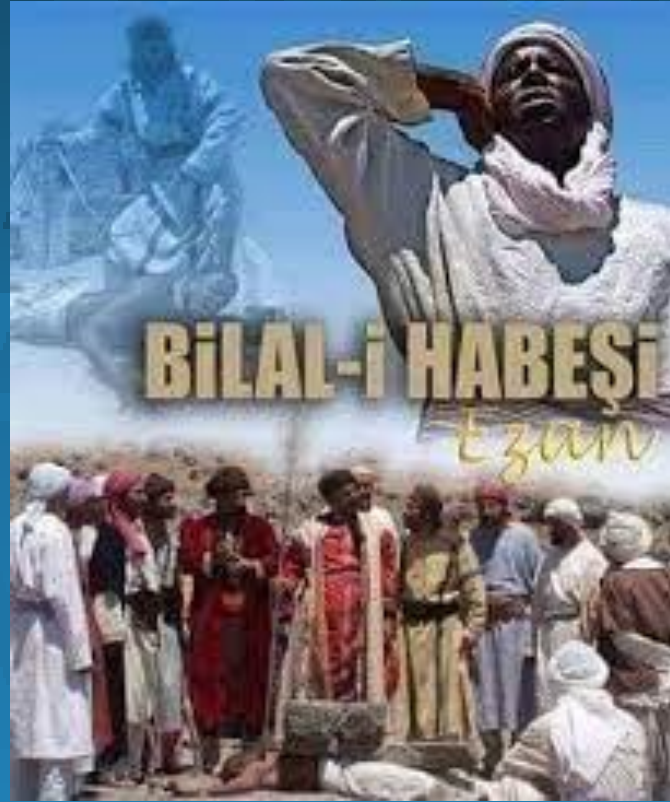
Sonra başlarmış ağlamaya, bir türlü «**Muhammedün Rasülüllah**» diyemezmiş. Bir böyle, iki böyle, üç böyle olmuş, bakmış ki okuyamayacak, yani artık bu işi yapamıyacak

Allah Rasülü (sav) nün vefatından sonra , yapa
mayacak, Vazgeçmiş. İzin almış müminlerin
emirinden, Demiş ki « *Ben mücahitlerin karar
gahı olan ŞAM'a mücahitlere katılmak istiyo
rum.»*

Ve O'na izin verilmiş ve gitmiş.Sonra kardeş
lerim !!! aradan epey yıllar geçmiş. **Hz Bilal**
(ra) tekrar Medine'ye geri dönmüş.

Medine'ye geldiğinde, varmış Allah **Rasülünün** (sav) mescidine, öğlen mi, ikindi mi her neyse, başlamış ezan okumaya ! Yine «**Muhammedün Rasülullah**» kısmına gelince kitlenmiş.

Fakat işin ilginç yanı, O'nun sesini duyan saha beler zannetmişler ki **Hız Peygamber** mescitte. Kardeşler herkes ağlamış. Nasıl bir manzara düşünün !! Peygamberi öyle sevmiş ki

«**Muhammedün Rasülüllah**» diyememiş. Ne zaman ezan da oraya gelse, kitlenmiş, boğazına düğüm olmuş o sözler.

Demek ki, Hz Bilal (ra) sevgiyi laf olsun diye değil, hakikaten yürekten, taa kalpten sevmiş.

Toprağın altında Resulullah(S.a.v)
yatarken, ben toprağın üzerinde
yürüyemiyorum..

Bilal-i Habeşi

2.ci olay- Hz Bilal

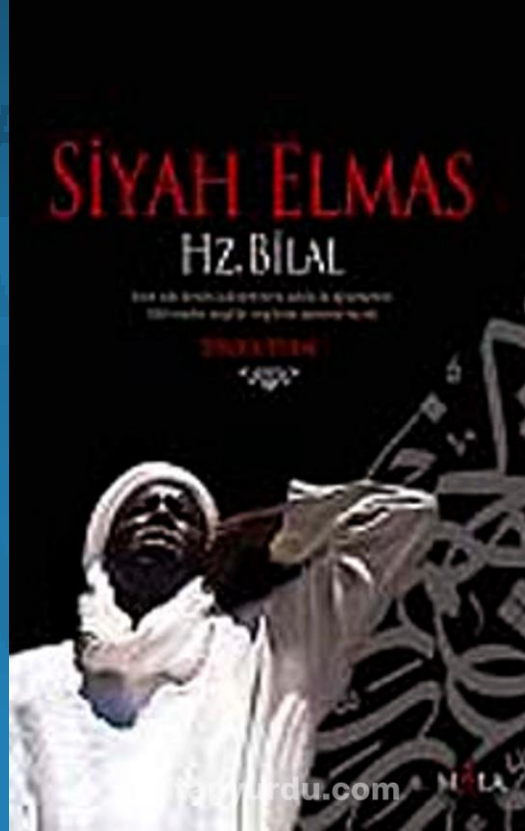
Vefat edeceği zaman eşi yanında ağlamaya başlamış.Artık ölüm geliyor, alametler belli olmaya başlamış.

Eşi artık Hz Bilal (ra) dan ayrılacak, bunu hissedince ağlamaya başlamış. O'nun bu halini görünce, Hanımına demiş ki « Niye ağlıyorsun?»

«Yarın sevdiklerimle beraber olacağım. Muhammed (sav) ve ashabıyla buluşacağım, ağlamana gerek yok» Düşünebiliyormusunuz ? «Ölen annemin yanına gideceğim, ölen babamı görecekim, ölen dedemle buluşacağım» demiyor

Ya ne diyor? «*Muhammed (sav) ve ashabıyla
buluşacağım*» diyor. Önce Muhammed (sav)
Hanımına «*ağlama*» demiş .

Ey güzel arkadaşım !!!

ALLAH idrakini açsın

Sana **PEYGAMBER SEVGİSİ** nasip etsin

Doç.Dr

CIOĞLU

SABIRLA OKUMA-NEZAKETİNİZ
DOLAYISIYLA

TEŞEKKÜR EDERİZ

